

Josef VOGNAR - otec mé maminky, můj dědeček

Příjmení Vognar je málo frekventované, v roce 2007 žilo 72 mužů a 73 žen. Je to ovšem z toho důvodu, že původně se nejmenovali Vognar, ale Vojnar - psáno Wognar podle starého pravopisu, který byl změněn až v roce 1842. Tehdy byla přijata úprava navržená P. J. Šafaříkem - „j“, které původně mělo význam „í“ nahradilo „y“ nebo „g“ např. slovo nejmilejší se dříve psalo neymileyffí. Poté v roce 1849, bylo zavedeno jednoduché „v“ místo dvojitého „w“ a „ou“ místo psaného „au“ se stejnou výslovností. Takže Blažej Wognar, o kterém dále píš, byl při narození Vojnar, ale jeho syn již Vognar. Z tohoto vyplývá, že současně žijící Vognarové budou nejspíše potomky jeho 5 synů. Statistika eviduje také postaru psaných 19 Wognarů. Příjmení Vojnar je již frekventovanější, v roce 2007 žilo 410 Vojnarů a 110 Vojnarů.

Prarodiče

Dědečkem **Josefa** byl **Blažej Wognar**, který se narodil 22. ledna 1831 v **Němčicích**, číslo 28, u **Ivančic** na Brněnsku jako manželský syn **Jakuba Wognara**, čtvrtlánika v Němčicích č. 28 a **Klary**, dcery **Antonína Kopečka**.

Podle vyprávění mého dědečka **Josefa Vognara** přesídlil Blažej do **Žehušic** u Čáslavi asi v době vojenské služby. Pracoval jako dělník.

Blažej se oženil s **Barborou Šafaříkovou**, podruhní, která se narodila 21. července 1833. O jeho životě již děda moc nevěděl, pamatoval se, že když byl malý, spával **Blažej** v maštali u **Lenků** (který byl starostou Žehušic).

Protože **Blažej** neměl v Žehušicích domovské právo, než zemřel, nechal ho starosta Žehušic Lenk převést kolem roku 1906 nebo 1908 do Ivančic, kde asi po roce zemřel.

Blažej s **Barborou** měli šest dětí. **Josefa**, který v dospělosti pracoval v žehušickém pivovaru, kde krmil dobytek a dělal pomocné práce, **Václava**, který pracoval jako sekáč na panském nebo v lomech, **Jana**, který žil v **Jakubě** u Žehušic a dělal u sedláka, **Karla**, otce mého dědečka, **Antonína**, který dělal u řezníka a přestěhoval se na Moravu do Olomouce a **Marii**, která se provdala do Nymburka.

Rodiče

Karel Vognar, otec mého dědečka, se narodil 17. ledna 1869 v **Žehušicích** č. 57. Jeho otci **Blažejovi** bylo, když se narodil, 38 let, jeho matce **Barboře** pak 36 let. Karel měl základní vzdělání, i když nebyl asi moc gramotný. Pracoval jako kočí, nejdříve u starosty Lenka, později se stal zámeckým kočím u hraběte Josefa Oswalda z Thun-Hohensteinu, který vlastnil žehušický zámek.

Karel se oženil 29. července 1895, ve věku 26 let, s **Annou Žídkovou**, které bylo 23 let. Anna se narodila 5. ledna 1872 v Žehušicích 114.

Karel Vognar

Anna Žídková

Jako kočí vydělal **Karel** 15 zlatých měsíčně. Na zámku pracovali vedle něho ještě jiní kočí - Málek, který měl plat 40 zlatých a jezdil s párem koní a Krupička, měl plat 20 zlatých. Jenom pradědeček však se souhlasem správce Neumanna mohl jezdit pro lidi z vesnice. V pondělí jezdil do Čáslavi s prádlem. Bokem vydělal tolik peněz, že celý plat dával ženě a ještě mohl Blažeje šatit, ze zbytků látek na šaty pro správce Neumana nebo statkáře Lidického.

Děda - **Josef Vognar** se narodil v domě č. 14 (děda říkal č. 4), kde bydleli v podnájmu u Hájků. Potom se přestěhovali do podnájmu k Mádlům a později do domu č. 104 za školou. Když bylo dědovi 10 let, přestěhovali se do tzv. fabriky (starý zámek) do služebního bytu, který se skládal z pokoje a kuchyně. Z kuchyně vedlo okno k mlýnu, z pokoje, ve kterém byly 3 postele, vedly dvě okna - jedno do dvora k brodidlu, druhé k mlýnu.

Podle vyprávění dědy, měli také jednu krávu, 2 kozy a 2 pole, (jedno pole u kapličky, jedno na vinici) z kterých bylo kolem 50 q brambor a 2 míry obilí a sedm luk, z kterých prodávali seno. Dědova maminka Anna měla pronajato 99 švestek, které prodávali. Výnos byl cca 50 zlatých. Kráva stála 110 zlatých.

Koncem války zvýšili Karlův plat na 24 zlatých. Po válce, v roce 1925 zámek koupil ředitel Agrární banky Václav Stome. Karel Vognar se stal u nadlesního Hübnera hajným, nejdříve v Litošicích, pak v Žehušické oboře v Bojmanech, kde bydlel v hájence. Nakonec se však se Stomem nepohodl a šel do penze. Bydleli ve fabrice, měl 700 Kč penzi. Zemřel za války 28. dubna 1944 ve věku 75 let. Pohřeb měl 1. května. Prababička Anna zemřela až 21. února 1951, v Žehušicích, ve věku 79 let.

Sestry

Dědova sestra **Marie**, byla o 2 roky mladší (28. 4. 1898), odešla ve 14 letech s dcerou zahradníka Braubegra do Ruska a sloužila v Moskvě u krejčího Čejky, který šel pro Dumu. Nějaký čas žila ve Trioki ve Finsku. V Baramoviči v Polsku dostala tyfus. Seznámila se tam s Polákem Krutským, který se s ní vrátil do Žehušic. Marie pak sloužila v Čáslavi u Berkmanů. Vdala se za Aloise Mišku, pokrývače. Měla s ním jednu dceru Drahuši. U tety Marie jsem byl jako kluk na prázdninách. Bydlela v malém bytě, který byl po pravé straně od brány, která vedla do dvora, kde byl starý zámek. Dnes jsou všechny tyto domy – předhradí – zbourány.

O 12 let mladší sestra **Anna** se narodila 12. dubna 1908. Když šel děda na frontu, tak jí bylo 6 let (1915). Když se v roce 1920 vrátil, bylo jí 12 let. Anna se vdala 4. 7. 1930, zrovna když Bojmanech vichřice zlámala stromořadí bříz, za Cyhelského učitele ve Zbyslavi a Žlebech. Řídícím se stal v Lovčicích, v Žehušicích učil až po válce. Pak se usadili v Liberci a odtud se

přestěhovali do Varnsdorfu. Děda vyprávěl, že on a sestra Marie svým rodičům ještě vykali, ale mladší sestra jim již tykala. Tetu Annu jsme mnohokrát ve Varnsdorfu navštívili.

Rodiče Anny Žídkové

Josef Žitek se narodil 19. dubna 1841 v Horce 12. V roce 1866 byl četařem 21. pěšího pluku, s kterým bojoval bitvě u Hradce Králové. Několik týdnů byl v zajetí v Sasku. Pracoval jako dělník v zámeckém parku. Vedle něho tam pracovali dva další dělníci - (jeden se jmenoval Filip) a 6 zahradníků (Brambergr - šéf, Vojtěchovský, Žák, Masner, Vorliček, Froněk). Žitek měl plat 15 a zlatých. Zemřel asi v roce 1928, před smrtí žil v Bojmanech u dcery Anny. Dost pil a podle dědy moc nevydržel. Oženil se s Annou Kopskou, narozenou 25. 5. 1840 ve Vokřesanči č. 12. V roce 1872, když jemu bylo 31 let a jí 32 let, narodila se jim dcera Anna Žítková. Její maminka Anna Kopská zemřela v únoru 1915, kdy jí byl děda na pohřbu. V dubnu tohoto roku rukoval. Zemřela na chřipku, kterou se nakazila od Josefa. Anna Žítková byla gramotná, jako mladá sloužila v Praze na Poříčí a taky u Ringhofferů. Později vařila zahradníkům v parku.

Anna Žítková měla 4 sourozence (a asi 2 ještě umřeli): Barboru (Barušku), Kateřinu (Kačenku), Josefa (Pepička), který zemřel a Marii. Barbora si vzala Nováka - stárka ve mlýně v Ronově. Zemřeli bez dětí, Kateřina si vzala Košíka a měli 3 děti, Marie si vzala Richtra a měli děti - Zdeňka, Otu, Vladimíra a Nađu. Ke strejdovi Otovi a jeho manželce Zdeně jsem s rodiči jezdil do Liberce na lyže. Bydleli jsme u něj v roce, když vyhořela chata na Ještědu.

Josef Vognar

Josef Vognar se narodil 2. dubna 1896 v Žehušicích. Tedy vlastně se prý narodil již 1. dubna, ale protože to je apríl – den bláznů, tak ho farář zapsal do matriky až na 2. dubna. Pokřtěn byl 6. dubna 1896 kaplanem Františkem Dvořákem. U porodu byla porodní bába Anna Kohoutová ze Žehušic č. 94. Kmotrou byla Marie, sestra maminky Anny Žídkové a svědkem druhá sestra Kateřina. Při jeho narození bylo jeho otci Karlovi 27 a mamince Anně 24 let.

I. Mládí (1896-1915) – 15 let

Do obecné školy v Žehušicích chodil 6 let od 1. září 1902 do 15. července 1908. Potom absolvoval (od 18. září 1908 do 15. července 1911) 3. letou měšťanskou školu v Čáslavi. Jeho třídním učitelem byl Václav Táborský, na něj dost často vzpomínal. Jeho prospěch v posledním roce měšťanky byl výborný ze zeměpisu, zpěvu a tělocviku. Chvalitebný z náboženství, českého jazyku, dějepisu, přírodopisu, počtů a měření s rýsováním. Dobrý byl v přírodopisu a kreslení, dostatečný v nepovinném předmětu – jazyk německý. Vnější úprava písemných prací, velmi úhledná.

Chtěl, jak píše ve svém životopise, navštěvovat průmyslovou školu v Pardubicích, ale nebyl pro nedostatek místa přijat. Nastoupil do učení do strojírny „Vávra“ v Čáslavi, kde se vyučil strojním zámečnickem. Současně v letech 1912 – 1914 navštěvoval Živnostenskou školu pokračovací v Čáslavi. Zakončil ji 30. dubna 1914. Zde byl ve všech předmětech chvalitebný. Měl tyto předměty: kreslení odborné, živnostenská nařízení, živnostenské počty, živnostenské účetnictví, technologie, nauka o motorech a nauka občanská.

Učební léta skončil v roce 1914. Od 1. října 1914 pracoval jako strojní zámečnick v Cukrovaru Vrdu a to až do 15. dubna 1915, kdy byl odveden do armády. Bylo mu 19 let.

II. Odveden do války a v Rusku (1915-1920) – 5 let

Legionářem se stal 10. srpna 1918.

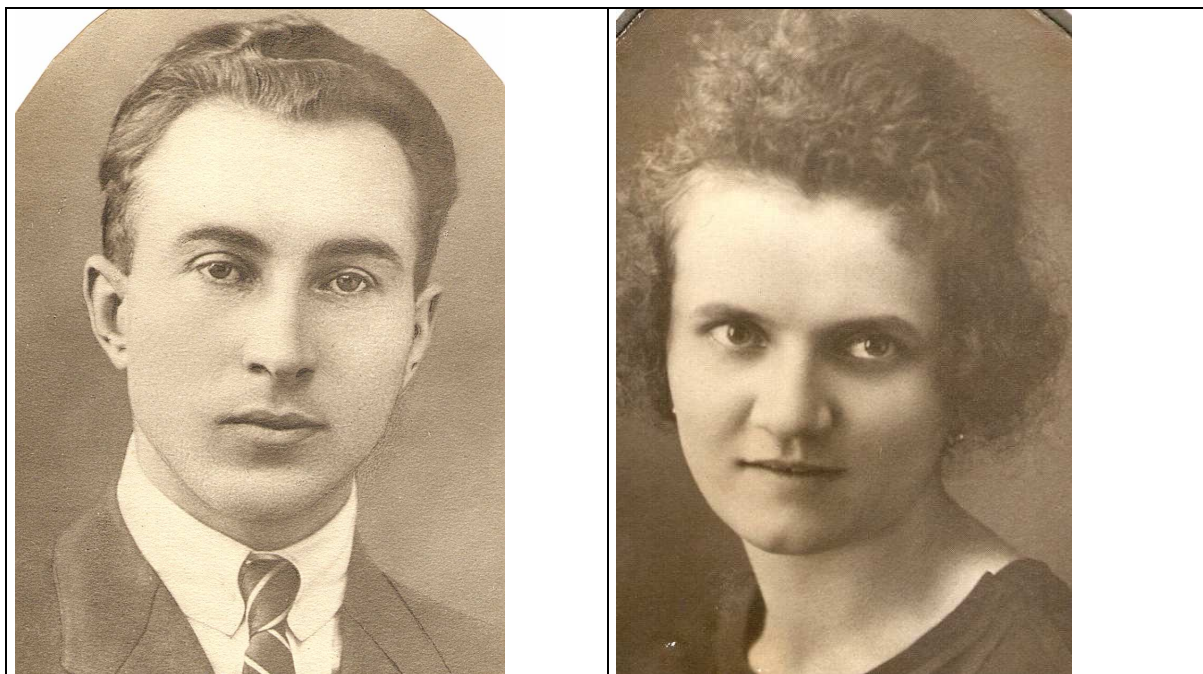
III. Návrat svobodný – nástup k policii (1920 – 1925) – 5 let

Z Ruska se vrátil děda jako legionář v roce 1920. Jeho evakuace proběhla z Vladivostoku, lodí Amerika. Vypluli 22. dubna 1920 a přes Hong-kong, Singapur a Suez dorazili do Terstu dne 7. června 1920. Odtud pokračovali vlakem do Budějovic, kam dojeli 10. června a do Žehušic dorazil 17. 6. 1920. Vyprávěl, že našel otce na poli a že mu nabídl cigarety, které si vezl z Ruska. Nebyl doma 5 let.

Dne 20. května 1921 mu vydalo MNO potvrzení, že je legionářem, jako den návratu se uvádí 15. června 1920. Byl přidělen k 5. střeleckému pražskému pluku T. G. Masaryka. Ze dne 21. května se zachovalo vojenské lékařské vysvědčení – zdrav k činné vojenské se zbraní schopen.

V lednu 1922 (7. 1.) byl demobilizován a do prosince byl bez práce. Nejdříve měl 3 měsíce dovolenou, dost peněz, takže, pracovat nemusel. Dne 29. prosince 1922 nastoupil do policejní školy v Liberci, kam byl přijat dřív než do Prahy, kde se rovněž ucházel o místo. Byl přijat na funkci zatímní strážník. Ze dne 30. 12. 1922 je zachován přihlašovací lístek (Meldezettel), který je důsledně vyplněn česky. Přihlašuje se k bydlení na Laufergasse 8, což byla adresa Policejního ředitelství.

Dnem 1. ledna 1924 na základě veřejného úřadu nabyt Josef Vognar domovského práva v Liberci. Potvrzující dokument – list domovský mu byl vydán 9. června 1937.

Josef Vognar

Božena Vařečková

IV. Po založení rodiny v Liberci (1925-1938) - 13 let

Děda **Josef Vognar** se 9. července 1925 oženil s Boženou Vařečkovou z Bělušic a přestěhovali se do Liberce. Seznámili se na taneční zábavě, když byl na návštěvě u rodičů.

Dne 15. října 1925 potvrzuje Okresní správa politická v Liberci, že bere na vědomí oznámení Josefa Vognar, nadstrážníka v Liberci, Fialková ul. č. 7 ze dne 22. září 1925 o jeho vystoupení z církve římsko – katolické a že zůstává bez vyznání.

V roce 1927 postavil v Horním Růžodole dům, ve kterém bydleli s babičkou, mámou a jejím bratrem Jiřím, strejdou Jirkou, 13 let až do okupace Československa Němci. Odstěhovali se nejdříve k rodičům dědy do Žehušic a po roce do Prahy. Dům byl prodán německé rodině, ale peníze zůstaly na vázaném vkladu. Po válce dům vykoupil za tyto peníze, ale již se do něj nevrátili.

Jeho kariéra u policie v Liberci byla následující:

- 1. 01. 1924 – policejní strážník
- 1. 10. 1924 - policejní nadstrážní
- 15. 12. 1926 – obvodní inspektor II. Třídy
- 26. 11. 1930 – obvodní inspektor I. Třídy
- 1. 06. 1937 – úřednický čekatel
- 1. 06. 1938 - nadporučík

Vykonával funkci velitele stanice a od roku 1926 kontrolujícího a od 1. 1. 1938 velitele odd. Liberec II. V Liberci sloužil do 9. 10. 1938.

Od 1. listopadu 1934 do 31. března 1935 se zúčastnil četař v zál. Josef Vognar, příslušný k 24. pěchotnímu pluku, kurzu pro poddůstojníky v záloze v rozsahu 52 hodin. Absolvoval 42 hodin výuky a 2 hodiny střeleb a osvědčil zájem velmi dobrý a výsledek velmi dobrý (což znamenalo klasifikaci 2), jak potvrzuje Posádkové velitelství v Liberci dne 1. dubna 1935.

Dům č. p. 344 Horní Růžodol

Dům postavili manželé Josef a Božena Vognarovi v roce 1927. Byl postaven v Liberci, Horním Růžodole, Příční ul. 46, na parcele č. 466 o výměře 305 m². Kolem domu byl pozemek p. č. 156/21 o výměře 304 m², celkem 609 m². Za pozemek bylo vydáno 9 090 Kč, 1 m² tedy stál 14,93 Kč. Byl zakoupen 4. 8. 1927.

Dům postavil stavitel Rösler z Liberce za 108 600 Kč včetně 2% daně. Platba 4 týdny po kolaudaci byla placena 12. 12. 1927, byl tedy zřejmě zkolaudován 12. 11. 1927.

Peníze na dům:

vypůjčeno		splaceno	
15.9.1927 od našich Bělušice	17 500,00	1.9.1930 splaceno našim	10 000,00
5.10.1927 od našich Bělušice	12 500,00	1.9.1931 splaceno našim	10 000,00
4.9.1928 1 směnka Bělušice	10 000,00	1.9.1932 splaceno našim	10 000,00
		1.9.1933 placeno našim	10 000,00
4.9.1928 směnka Vokřálovi	5 000,00	25.8.1929 hotově Vokřálům	5 000,00
	45 000,00		45 000,00

Dům 1927-1929	
naše	63 000,00
vypůjčeno	45 000,00
	108 000,00
splaceno	
úroky 1928	-1 200,00

Vokřálovi 1929	-5 000,00
1929 úroky	-1 800,00
1930 splaceno	-10 000,00
1930 úroky	-1 600,00
1931 splaceno	-10 000,00
1931 úroky	-1 200,00
	<hr/>
	-30 800,00

Peníze půjčili rodiče babičky, kteří měli hospodu v Bělušicích, na 4% úrok a setra babičky, provdaná Vokálová.

Úroky byly následující:

1928 dne 4.9.	úrok placen z	30 000,00	od 1.9.1927 do 1.9.1928	1 200,00	4,00	%
1929 dne 25.8.	úrok placen z	40 000,00	od 1.9.1928 do 1.9.1929	1 600,00	4,00	%
1929 dne 25.8.	úrok placen z Vokřálům	5 000,00	od 1.9.1928 do 1.9.1929	200,00	4,00	%
1930 dne 29.8.	úrok placen z našim	40 000,00	od 1.9.1929 do 1.9.1930	1 600,00	4,00	%
1931 dne 29.8.	úrok placen z našim	30 000,00	od 1.9.1930 do 1.9.1931	1 200,00	4,00	%
				<hr/>		
				5 800,00		

Celková náklady na stavbu domu jsou zřejmé z následujícího přehledu:

splatnost		placeno	
přízemí pod okna	10 000,00	22.9.1927	35 000,00
I.poschodí	25 000,00	1.10.1927	20 000,00
střecha prkna	20 000,00	29.10.1927	15 000,00
omítka uvnitř	20 000,00	16.2.1928	4 000,00
" venku	15 000,00	10.8.1927 slevěno na plot	1 000,00
		12.12.1927	10 000,00
4 týdny po kolaudaci	10 000,00	21.12.1927	10 000,00
30.6.1928	7 000,00	13.10.1928	5 000,00
		23.11.1928	
2% daň	1 600,00	dorovnáno	8 800,00
mezisoučet	108 600,00	mezisoučet	108 800,00
cement na studni	200,00		
místo	9 090,00	4.8.1927 osobně	9 090,00
odměna Pradena?	300,00	"	300,00
studně Mizera	5 000,00	25.8.1927 osobně	5 000,00
městu komise	237,00	29.9.1927 doručiteli	237,00
dráha povolení	50,00	17.10.1927 sl. List	50,00
elektrárna účet 96,80			
vyškrtnuto		platil Rösler	
koks	93,20	21.10.1927	93,20
Müller notář	298,00	17.2.2008 osobně	298,00
mezisoučet	123 868,20	mezisoučet	123 868,20
malování	200,00	15.2.1928	200,00
Watzek zde světla	280,60	9.12.1927	280,60
elektrárna hodiny, vedení	115,20	9.12.1927 sl. List	115,20
kolaudace město	150,00	12.12.1927	150,00
okna k verandě	128,00	30.7.1928	128,00
písek, cement podezdívka	310,00	3.9.1928	310,00
podezdívka? není na str.			
placení	491,00		491,00
daň z převodu	364,80	8.9.2008 sl. Lístek	364,80
prohloubení studně	250,00	10.9.2008 osobně	250,00
nátěr střechy prádelny	75,00	2.9.2008	75,00

Pradena? Daň z přírůstku	260,00	8.10.1928	260,00
Pradena? Daň z přírůstku	146,00	2.2.1929	146,00
prohloubení studně	288,00	25.4.1929	288,00
rám do studně	50,00	25.4.1929	50,00
Pradenu daň	160,00	10.7.1929	160,00
cement,roury,cihly	90,00	hotově	90,00
dřevníky	360,00	hotově	360,00
od podezdívky	420,00	hotově	420,00
mezisoučet	128 006,80	mezisoučet	128 006,80
odvodnění sklepa	500,00		500,00
teraco	150,00		150,00
chyba v součtu	-50,80		-50,80
plechy 3 x 25	75,00		75,00
mezisoučet	128 681,00	mezisoučet	128 681,00
nátěr rour 1933	50,00		50,00
vodovod obci 1934	450,00		
vodovod Kalferst	1 380,00		1 830,00
dole kamna	700,00		700,00
chyba v součtu	-1 000,00		-1 000,00
úhrnem	130 261,00	úhrnem	130 261,00

Další dodatečné výdaje na různé poplatky, studnu, prádelnu, později vodovod činily 12 571 Kč, celkem tedy za dům bylo vydáno, podle záznamů rodiny, 130 261 Kč. (ve skutečnosti to bylo o 1 050 Kč více, které nejsou uvedeny v součtu).

Kromě bytu rodiny byly v domě i dva nájemní byty, které do roku 1940 vynesly 85 975 Kč.

V. Za války v Žehušicích a Praze (1938 – 1945) - 7 let

Za okupace, v říjnu 1938 se stal zástupcem velitele 4. roty SOS v Poličce. Policejní úřad byl z Liberce evakuován do Prahy a od 30. 11. 1938 sloužil u Policie při oddělení Staré Město jako přidělený..

V Praze získal domovské právo od 30. 11. 1938, list domovský byl vystaven 12. června 1939. Dne 3. června 1941 mu pak bylo vystaveno osvědčení o protektorátní příslušnosti.

Ke dni 30. 6. 1941 byl propuštěn od policie, protože byl legionářem a dán do penze. Dostal penzi 2 200 Kč. K tomu si přivydělával statováním ve Vinohradském nebo Karlínském divadle. Za jedno představení dostal 30, 40 i 60 Kč na ruku. Také byl členem komise pro výdej potravinových lístků v Praze XIII, kde 5 dní v měsíci vypomáhal při výdeji lístků. Moje maminka byla totálně nasazena jako průvodčí na tramvaji a děda s ní v noci jezdil nebo ji ráno vodil do vozovny. Mamince bylo v roce 1941 teprve 16 let. Za války také často jezdil do Žehušic pro mouku. Jako rezervu měl u své matky 2 pytle mouky, ale kupoval pokud možno další. Bydleli v Praze 10, Krokova č. p. 776. Tam chovali husu nebo kachnu a krmili ji šiškami z mouky. V únoru 1945 byl na Prahu proveden americký nálet, blízko jejich domu padaly bomby, ale nikomu se nic nestalo. Ještě s jedním kolegou děda vyhazoval s půdy zápalné pumy na dvůr. (toto vyprávění jsem zaznamenal 22. 2. 1981 a přepsal a doplnil z písemností 21. 3. 2009)

Dle vyjádření Josefa byl v říjnu 1942 zapojen štr. v. v. Václavem Kodouskem do ilegální organizace – skupiny státního návladního Dr. Grospiče v Praze 14. Jeho úkolem bylo

rozšiřovat zprávy zahraničního rozhlasu, ilegální časopisy a pozorování vozatajských a policejních kasáren ve Vršovcích a podávat zprávy o stavu německého vojska a policie, množství výstroje a výzbroje v uvedených kasárnách.

Ve dnech 4. až 9. května se zúčastnil povstání proti Němcům a to jako zástupce velitele barikády č. 4 v Praze XIII. Účastnil se dobývání vozatajských kasáren a jednotlivých akcí při vyčišťování bytů od německých záškodníků. Dne 5. května bylo vystaveno potvrzení Nejvyšší rady vojáků a pracujících lidu českého, že Josef Vognar byl činným pracovníkem podzemního hnutí. Podpisy: Faltus, předseda, Rosanin, člen Nejvyšší rady, svědci: V. Dražil, Miloš Keller, J. Wolf, pol. Prap. Dne 13. 5. 1945 Vojenské velitelství PO, 5. úsek – jednotka Revoluční gardy potvrzuje, že pan pol. npor. Josef Vognar vykonával ve dnech 5. 5. 1945 až 12. 5. 1945 dobrovolnou službu a byl jí ke dni vystavení potvrzení zproštěn Dne 7. června 1945 obdržel od velitele oblasti Praha-východ plk. Gšt. Františka Veselky pochvalné uznání za statečnost před nepřítelem a vojenské chování v revolučních dnech 5. až 9. května 1945. Rada zaměstnanců policejního ředitelství v Praze potvrdila dne 5. 12. 1945, že u Josefa Vognar, nadporučíka SNB nebyla ve směru státoobčanské a národnostní spolehlivosti zjištěna žádná závada. Obvodní rada pro Prahu XIII. Vydala 3. 6. 1947 osvědčení, že pan Josef Vognar je osobou státně a národně spolehlivou.

VI. Znovu u policie (1945 – 1948) – 3 roky

Dne 12. května 1945 nastoupil opět do policejní činné služby u policejního ředitelství v Praze a stal se okresním velitelem v Praze XIV. Formálně bylo jeho válečné penzionování zrušeno a byl dne 5. 1. 1946 povolán zpět do činné služby dnem 30. června 1941.

Dne 18. 4. 1946 byl ministrem vnitra Noskem jmenován kapitánem s účinností od 28. října 1941 a od 28. října 1944 pak povýšen do hodnosti štábního kapitána, v 6. platové stupnici v kategorii policejních důstojníků výkonných. Dne 14. října 1946 byl pověřen přípravou reorganizace okresního velitelství 50 na okresní velitelství pro území Prahy XI. Okresní velitelství 51, 52 a 55 měla být zrušena a přeměněna na velitelství stanic.

Dne 4. února 1948 vydalo Zemské velitelství SNB rozkaz č. j. Ia 19.901/1947, kterým nařídilo reorganizaci SNB v Praze. Bylo zřízeno 15 dozorčích velitelství pro každý obvod h. m. Prahy. V rámci obvodu pak bylo dislokováno 67 stanic SNB. Následně 9. února denním rozkazem č. 28 zemského velitele SNB Dybala byli ustaveni velitelé jednotlivých útvarů. Škpt. Josef Vognar byl tímto rozkazem jmenován velitelem dozorčího velitelství SNB v Praze XIII. Jeho zástupcem se stal por. Karel Pavelec.

Dne 16. února na základě zápisu převzal Josef Vognar inventář a spisy bývalého OV SNB V/46, z kterého bylo vytvořeno dozorčí velitelství pro Prahu XIII. Předal por. Václav Vavroň.

Následujícího dne 17. února 1948 štkp. Vognar jako stávající velitel zrušeného OV – SNB V/50 v Nuslích, Svatoslavova ulice čp. 319/21, předal inventář ve prospěch nově zřízené stanice SNB 39. Převzal jej vrch.stržm. Josef Holinger, za dočasně odveleného velitele stanice por. Ladislava Bucka.

Ovšem již 16. března 1948, 27 dní po svém jmenování, byl Josef Vognar rozkazem č.j. 573/262 – 15/3-48 zproštěn s okamžitou platností výkonu činné služby. Podpis – místní velitel SNB plk. Tocháček.

Dekretem ze dne 24. dubna 1948 mu byla udělena dovolená s čekatelným. Podepsán zemský velitel SNB plk. Jan Dybal.

Výnosem Ministerstva vnitra ze dne 13. srpna 1948 byl s Josefem Vognarem rozvázán služební poměr a to ode dne 1. září 1948. Podpis za ministra gen. Janda.

A tak po 26 letech u Policie byl Josef Vognar bez zdůvodnění vyhozen. Odvolal se k Ústřednímu akčnímu výboru Národní fronty. Komise pro čistotu veřejného života při UAV NF se usnesla, že není důvodu k revisi tohoto opatření dle zákona 213/1948 Sb. Podepsána tajemnice komise Zdena Řepková a předseda komise dr. Oldřich?. Co ho nejvíce rozčilovalo, když na tuto dobu vzpomínal, byla ta skutečnost, že když ho poprvé vyhodili za okupace v roce 1941, tak dostal penzi. Bylo mu 45 let. Druhé vyhození, v 52 letech bylo bez ničeho a dál se musel živit jako úředník a dělník.

Obvodní rada v Praze XIII. Vyдалa dne 28. 5.1948 písemnost o tom, že pan Josef Vognar nemá právo volit, protože byl akčním výborem NF vyřazen z veřejného a politického života.

VII. Zaměstnán jako dělník (1948 –)

Od 29. 1. 1949 do 31. 8. 1949 byl zaměstnán jako pomocný dělník u firmy Jarolímek, a.s., Praha 2, Palackého 1. V n.p. Narpa, později VDSZ – Václavské nám.28, Praha 1, začal pracovat v září 1949 jako administrativní úředník v nákupním oddělení a investiční účtárně. Od 18. ledna 1953 pracoval jako údržbář v Osvobozené domácnosti, závod Jelínek v Libni.

VIII. V důchodu do smrti babičky (- 1979

IX. Sám do smrti (1979-1985) - 7 let

Po smrti babičky žil děda sám v bytě v prvním patře domu v Královické 65. V té době jsem již já s rodinou bydlel v přízemí. Malinko jsme se o něj starali – někdy něco uvařili – např. krupicovou kaši – ale jinak byl zcela samostatný a schopný se sám o sebe postarat. Denně chodil do Prahy a někdy i dost daleko pěšky. Jednou ho moje maminka viděla z autobusu, jak neopatrně přechází ulici. Když mu to pak vyčítala, že se mu něco stane, odbyl ji slovy „ tak mi to bude počítáno za smrt“. A bohužel, 14. listopadu 1985 večer přecházel neopatrně ulici – třídu SNB – nyní Vršovickou na tramvajový ostrůvek a při tom jej srazilo auto. Odvezli ho do Vinohradské nemocnice, s vážným zraněním hlavy a tam zemřel v ~ 1 v noci 15. listopadu 1985. Bez 5 a ~ měsíce mu bylo 90 let. Nebýt úrazu, mohl ještě pár let žít.

Zaznamenal jsem někdy v letech 1966- 1968. Přepsal a korigoval 19. 9. 2001. Doplnil a přepracoval ve dnech 21. března 2009, 24.10.2009, nedokončeno Jiří Klusáček.